N°. 25. A°. 1837.

WOENSDAG, den 29sten MAART.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

Extracten uit de NEDERLANDSCHE COURANTEN, *tot en met den* 21sten *Januarij* 1837.

Groot-Brittannie.

LONDEN, 8 Januarij.

Het is eindelijk aan de voorstanders der Universiteit van Londen, welke gelijk bekend is, opgerigt is door de Reformistische partij uit bijzondere fondsen ter mededinging met de oude, en wel eenigzins verouderde, maar door de Conservativen steeds met ijver verdedigde Universiteiten van Oxford en Cambridge, gelukt, het koninklijk charter en het regt tot het geven van Akademische graden te bekomen. Op den 28 November heeft Koning Willem IV daartoe het in vele opzigten belangrijk besluit genomen en den vrijbrief geteekend. De Universiteit van Londen zal bestaan uit eenen Kanselier levenslang door de kroon benoemd, eenen Vice-Kanselier, voor de eerste maal ook door de kroon aangewezen, maar in 't vervolg jaarlijks door verkiezing van den Akademischen Senaat te vernieuwen, en een onbepaald getal leden van den Senaat (Fellows. De Senaat kan de volgende graden toekennen: het Bacalaureaat, en het Doctoraat in de vrije kunsten, in de Regten en in de Artsenijkunde. Voorts kan de Senaat ook examens afnemen en acten van bekwaamheid geven in de vier takken der Geneeskunde: de eigenlijk gezegde Geneeskunde, de Heelkunde, de Vroedkunde en de Kruidmengkunde. In de Godgeleerdheid mag de nieuwe Universiteit geene doctorale waardigheid toekennen, en te dien opzigte behouden derhalve Oxford en Cambridge hare uitsluitende regten. Tot Kanselier der Londensche Universiteit is benoemd William Cavendish, Graaf Burlington, en tot Vice-Kanselier John Lubbock. Onder de 35 Fellows, welke den Akademischen Senaat uitmaken, merkt men op den Bisschop van Durham, dien van Chichester, en Lord Brougham. Eene opmerkelijke bepaling onder de Statuten der Universiteit is, dat om de Doctorale waardigheid te erlangen, het niet noodig is, de negen-en-dertig artikelen der Anglikaansche kerk te onderteekenen. Daarop doelde Lord Russell, in zijnen aanstellingsbrief aan Graaf Burlington met deze woorden: »Ik vind mij vereerd mede te werken »tot bevordering eener instelling, welke »bestemd is, om de Akademische onderscheidingsgraden te verleenen, zonder »daarbij het afleggen eener geloofsbelijdenis te vorderen, of talent en verdiensten *in onzen verlichten tijd* met »de kluisters van de zeventiende eeuw »te boeijen.» Deze uitval van den Minister heeft, zooals te denken is, de Tory-partij grootelijks verbolgen, en een harer organen, de *Morningpost*, verwondert zich, hoe Lord John Russell de eeuw der Shakspeare's en der Bacon's op die wijze heeft kunnen schandvlekken. Dat dagblad meent, dat een Barrow en Tillotson niet zoo laag beneden de tegenwoordige Bisschoppen van Durham en Chicester staan, als de Lord schijnt te meenen, en dat men uit die met kluisters beladene eeuw, eene tamelijke lijst van Regtsgeleerden en Staatkundigen zou kunnen opmaken, die, den gewonen voortgang van het menschelijk verstand in aanmerking genomen, zoo heel ver achter Lord Brougham niet zouden behoeven te staan. »Ja, het »is de vraag (voegt het Dagblad er bij) »of niet Lord Napier (de uitvinder der »Logarithmen) een even zoo goed Wis»kundige is geweest als Graaf Burlington, »ofschoon de eerste in 1617 als een buiten »alle betrekking zijnde geleerde gestorven »en de andere Kanselier der Londensche »Universiteit geworden is."

— De Vice-President der Vereenigde Staten heeft den 8sten December aan den Senaat eene reeks van officiele tabellen van verschillenden aard aangeboden.

Nopens de munt en het nieuwe muntwezen wordt in een derzelve gezegd, dat, ten gevolge van verbeteringen in de machinerie en van eenen ruimen toevloed van metaal tot munting, door de overmaking van de Fransche, Spaansche en Napelsche schadeloosstellingen, in goud, meer geld in het jaar 1836 was, en nog zou worden geslagen, dan in eenig vorig jaar, gedurende het bestaan der Republiek. Het gansche bedrag van 1 Januarij 1836 tot 1 November 1836, had reeds bedragen, in goud, 3.619,440 dollars; in zilver 2.877,000 dollars, en in koper 22,634 dollars. — De groote hoeveelheid goud, welke thans in de Vereenigde Staten aanwezig is, beloopt ongeveer 15 millioen dollars. Dit mag toegeschreven worden zoowel aan de nieuwe valuatie der munt, als aan het onderdrukken in vele staten van den omloop der kleine bankbiljetten. Vóór 1834 was het munten van goud van luttel voordeel, anders dan tot zuivering en bereiding van staven, het uitvoer en het gebruik van vreemde munten. Maar de groote massa van omstreeks 10 millioen dollars, sedert gemunt, blijft gewisselijk in het land, en eene steeds toenemende hoeveelheid daarvan is in gepasten omloop. De omloop van papier is intusschen mede sedert 1833 en 1834 zeer toegenomen. Van 80 millioen, welke die alstoen zal bedragen hebben, na aftrek van 20 millioen welke bij de banken in berusting bleven, is het bedrag daarvan thans tot 120 millioen Dollars gestegen. Doch deze vermeerdering, hoe aanzienlijk, is gelukkig niet in verhouding met de vermeerdering van specie, welke tevens heeft plaats gehad. Men kan zich daarvan door de volgende cijfers een duidelijk begrip maken:

Tijdstippen.		*Papier in omloop.*	*Specie in omloop.*	*Specie in Banken.*
Oct.	1833.	80.000,000	4.000,000	25.000,000.
Jan. 1	1834.	76.000,000	12.000,000	27.000,000.
Jan. 1	1835.	82.000,000	18.000,000	43.000,000.
Jan. 1	1836.	108.000,000	23.000,000	40.000,000.
Dec. 1	1836.	120.000,000	28.000,000	45.000,000.

De vooruitzigten van de geldmarkt zijn derhalve, zelfs zonder verdere wettelijke bepalingen, meer voldoende geworden, en men zou geheel onbeducht kunnen zijn, bestond er bij eenige Staten (gelijk hieronder uit Pensylvanie reeds blijkt) geene zucht om het papier weder eenigermate te vermeerderen. [Opmerkelijk is het den tegenwoordigen staat van zaken nopens de munt en het papier in Engeland met die van de Vereenigde Staten te vergelijken, Sedert 1833 is de omloop van papier niet over de 16 millioen dollars *vermeerderd*, terwijl de specie door de banken bezeten, over de 23 millioen is *verminderd*. De geheele omloop van bijzondere banken en de bank van Engeland, is thans, waarschijnlijk omstreeks 152,000,000 dollars papier tegen 26 millioen aan specie; terwijl in 1833 de verhouding 137 tegen 50 millioen was, of thans van 5 en 6 tegen 1, en toenmaals slechts 2 en 3 tegen 1. Hieruit laten zich de jongste, en nog niet geheel uit den weg geruimde ongelegenheden in de geldmarkt van Engeland gemakkelijk verklaren,]

De uitgaven der Vereenigde Staten gedurende 1836 hebben 31,135,032 dollars bedragen, waarvan de militaire dienst 13 millioen gevorderd heeft. De ontvangsten hebben bij de 75½ millioen beloopen.

De Heer Knight heeft in den Senaat eene wet voorgesteld, » om eene terugbetaling toe te staan op de regten van ingevoerden hennep en touwwerk.» De Heer Benton heeft onderscheiden voorstellen gedaan, als ter versterking des legers; tot het aanleggen van zekere vestingwerken; ter voorziening in den bouw van een Westersch arsenaal, enz.

De bank heeft platen voor nieuwe noten van 10, 20, 50 en 100 dollars doen vervaardigen. De gravure moet zeer net zijn. Een keurig gezigt van het bankgebouw staat in het hoofd van het papier; terwijl het overigens prijkt met de afbeeldingen aan de eene zijde van Benjamin West, William Penn en David Rittenhouse, aan de andere zijde, van Robert Fulton, Benjamin Franklin en Robert Morris.

Frankrijk.

PARIJS, 13 Januarij.

Uit Toulon schrijft men van den 8sten Januarij, dat de schepen *Marne*, *la Fontune*, *la Caravane*, *l' Indienne*, *l' Egerie* en *la Duranke*, er verwacht worden, om geschut, krijgsbehoeften, levensmiddelen enz. te laden en naar Afrika over te voeren. Men zal eenige vaartuigen als transportschepen inrigten, om troepen over te brengen. Men verwacht de scheepsdivisie van Lissabon, bestaande uit 3 linieschepen. Wanneer dezelve zal zijn aangekomen, zoo zullen wij 7 schepen en één fregat van den 1sten rang, 5 korvetten, 4 gabarren, en verscheidene brikken hebben, voldoende om in twee reizen 24,000 man en een behoorlijk materieel naar Afrika over te brengen.

— In een der dagbladen leest men het volgende:

»Gemakkelijk kan men tegenwoordig nieuwe stof tot verwijdering tusschen de kabinetten van Londen en Parijs waarnemen, en de taal, die de dagbladen van lord Palmerston ten aanzien van den mislukten togt naar Constantine voeren, toont ons de weinige opregtheid van de Engelsche natie in hare menigvuldige betuigingen van vriendschap jegens ons sedert de omwenteling van Julij. Het blijkt genoegzaam uit de Engelsche dagbladen, dat zij zich over onzen onspoed verheugen.

»De Engelsche dagbladen vragen ons met welk regt wij ons achtervolgens van alle steden van Afrika gaan meester

maken? Wij vragen hun op onze beurt, met welk regt zij zich van Indie, van Gibraltar enz. hebben meester gemaakt, en met welk regt zij zich thans van St. Sebastiaan trachten meester te maken? Want dagelijks hoort men nader, dat de Engelschen St. Sebastiaan niet weder denken te verlaten. Zij versterken die vesting aanhoudend; zij zenden er krijgsbehoeften heen, die geenszins voor de troepen van Maria Christina, maar tot het approvisioneren van de stad bestemd zijn."

— De Prins Tallyrand wordt gezegd, dezer dagen in een' aanzienlijken kring op de Tuilerien zich te hebben uitgelaten, over het verkeerde, van de Fieschi's, Alibaud's en Meunier's zekere vermaardheid te geven, door hen voor het hof der pairs te brengen; had men hen eenvoudig voor de gewone regtbanken gebragt, zij zouden misschien geen navolgers gevonden hebben.

Duitschland.

FRANKFORT, 11 Januarij.

Een der Duitsche dagbladen behelst den volgenden brief uit Londen:

»Er hebben in de laatste dagen veelvuldige beraadslagingen op het departement van buitenlandsche zaken plaats gehad, die door vreemde diplomatieke agenten zijn bijgewoond. Er schijnt over de Belgisch-Hollandsche zaak gehandeld te zijn, of liever over de hervatting der Londensche conferentien, waarom de Koning der Nederlanden verzocht heeft, maar de Hollandsche regering het er voor schijnt te houden, dat langs dezen weg alleen de eindelijke regeling van alle nog in geschil zijnde punten mogelijk is. Zoo veel men verneemt, is de Fransche afgevaardigde belast geweest, het voorstel van Holland te ondersteunen; alle andere hoven, die aan de conferentien deel namen, schijnen ook te kennen gegeven te hebben, dat aan den wensch van het Haagsche kabinet behoort voldaan te worden; slechts lord Palmerston was er tegen. Hij meent, dat men er weinig door winnen zoude, doordien men zich overtuigd had, dat zoodra de conferentie in eene zekere mate in hare bemoeijingen was geslaagd en de hoop bestond, de partijen bevredigd te zien, dadelijk van de Hollandsche zijde weder zwarigheden geopperd waren, die alle berekeningen, alle middelen van uitkomst verijdeld hadden. Hij wenscht derhalve, dat tijd en omstandigheden alleen hier werken mogen, en dat aan ieder vrije hand gelaten worde, ten einde de *noodzakelijkheid* eener schikking tusschen de twistende partijen eene vereffening te weeg brenge, welke vriendschappelijke raadgevingen niet hebben kunnen uitwerken. — Dat is misschien zeer verstandig door lord Palmerston geoordeeld; doch het zou te wenschen zijn geweest, dat hij zich van begin af aan zoo uitgelaten, en zich van alle deelneming aan de Belgisch-Hollandsche geschillen onthouden had, in plaats van zeer hartstogtelijk en partijdig tegen Holland te handelen; dan zou hij geene verantwoordelijkheid op zich geladen hebben, en het ook niemand ingevallen zijn, om naar vreemden raad en bijstand om te zien. Doch daar men Holland niet alleen in het diplomatieke, maar ook in het militaire belet heeft, zijne regten tegen Belgie te doen gelden, is het wat zonderling, dat thans juist dat kabinet weigert de middelen tot minnelijke schikking te baat te nemen, hetwelk die aanvankelijk op den voorgrond stelde en zoo te zeggen opdrong. Het is nu te verwachten, dat de overige leden der Londensche conferentie voortgaan zullen: of dat zij met de weigering van ons kabinet genoegen nemen, of er op aandringen zullen, dat men aan Holland gehoor verleene, of dat zij onder elkander afspraken maken en maatregelen nemen zullen, welke de medewerking van Engeland bij deze zaak overtollig zouden maken, hetwelk voor Engeland weinig strelend zoude zijn, en ook misschien met zijne belangen weinig strooken zoude."

— De dagbladen behelzen het volgende berigt uit Algiers van eenen aldaar woonachtigen Duitscher: »De mislukte togt naar Constantine zal reeds bekend zijn. Het valt moeijelijk, de aandoening en spijt te beschrijven, die deze onspoed onder de Fransche bevolking heeft te weeg gebragt. Zoo vele duizenden hebben zich reeds hier nedergezet, die hun vermogen en verwachtingen op de toekomst dezes lands vestigen. Allerwege hoort men derhalve de uitbarsting van schrik en woede en den kreet der wraak; ja, als men in dezen oogenblik aan de verbittering des volks bot vierde, dan zou een Bartholomeus nacht tegen de arme Moorsche ingezetenen, die toch geen schuld aan het ongeluk hebben, zeker wezen. De maarschalk Clauzel en de hertog van Nemours zijn in den avond van den 6den dezer op de stoomboot *Sphinx* op de reede van Algiers aangekomen; hun donker uitzigt deed ons bij de landing dadelijk vermoeden, dat men geene overwinnaars had te begroeten. De verpletterende waarheid was spoedig bekend. Militairen, nationale garden, werklieden stroomden naar de kaai, om de nadere omstandigheden van deze zoo weinig verwachte, voor de kolonie zoo gewigtige gebeurtenis te vernemen. Een bataljon van het tweede regiment ligte infanterie werd aldaar ontscheept; soldaten en officieren waren ontzettende toonbeelden van jammer en ellende. Mager, door de zon verschroeid, met flaauwe oogen, de zwaarmoedigheid op het gelaat geteekend, rukten deze ongelukkige dapperen bij doffen trommelslag de stad binnen. Men had groote toebereidselen gemaakt, om de veroveraars van Constantine in triomf te ontvangen, en nu waggelde een trein van lijkachtige gedaanten, wier schrikbarend uitzigt toonde wat zij geleden hadden, door eene zwijgende volksmenigte. Naauwelijks waagde het aanvankelijk de menigte om elkander fluisterend het weinige mede te deelen, wat men uit den mond der naaste soldaten gehoord had. De prins was neerslagtig, de maarschalk koel en ernstig. Dezen man van ijzer slaat een zoo groote rampspoed niet ter neder, en welligt troost hij zich met Napoleon, wiens steeds zegepralende armee bij St. Jean d' Acre hetzelfde lot te beurt viel.

»De verhalen van officieren en soldaten stemmen daarin overeen, dat de maatregelen ter proviandering van de troepen schandelijk verwaarloosd waren; dat reeds bij de aankomst voor Constantine alle levensmiddelen ontbraken; dat de generaal de Rignij zich onbekwaam en laf-hartig gedragen had; dat het jaargetijde hoogst ongelukkig gekozen was. De afhelling van den kleinen Atlas was reeds met sneeuw bedekt, en de nachten op de hoogten zoo koud, dat een aantal soldaten de voeten bevroren zijn. Men had zich de zaak zoo ligt voorgesteld, dat er in 't geheel niet aan gedacht was om zwaar belegerings-geschut mede te nemen. De Franschen hebben de magt van Achmed-Bey veel te gering geschat. De volksstammen van de provincie Constantine zijn van oudsher voor veel krijgshaftiger gehouden, dan die van de westelijke Beijlicks, en alle geruchten, dat Achmed-Bey bij de bewoners van Constantine gehaat werd, schijnen ongegrond geweest te zijn.

»De teruggekeerde soldaten leggen hunne ontevredenheid vrij luid aan den dag: »Wij vreezen den dood niet" zeide onder anderen een onder-officier op eene openbare plaats, » maar om van honger te sterven, daarin hebben wij geen zin. Als de maarschalk weder zulk eenen togt doen wil, moet hij maar troepen medenemen, die geene maag hebben." De arme soldaten hebben werkelijk gedurende eenen marsch van zes dagen niets anders dan wilde vruchten en onrijp koren gegeten. De vele troepen vee die zij bij den heentogt zagen, waren bij hunne wederkeering verdwenen, en de eerst nog neutrale Arabieren vuurden van alle kanten op de terugtrekkende troepen. De terugtogt werd echter door de naauwe bergengten zonder aanmerkelijk verlies volbragt.

— Bij Dresden is men tegenwoordig bezig om eenen schat uit de aarde op te graven. Een geboren Saks, die in 1813 in Fransche dienst gekomen en later mede naar Algiers geweest is, heeft zich onlangs derwaarts begeven, om eene nalatenschap, hem door zijnen oom op het sterfbed vermaakt, in ontvang te nemen. De bewijzen van den erfgenaam bestaan in papieren, welke op het naauwkeurigste de plek in de heiden bij Dresden aanwijzen, waar de erflater in 1813, als commissaris van oorlog, eene krijgskas van 2,000,000 livers, bij den terugtogt van *Napoleon* van Bautzen naar Leipzig, begraven heeft. Bij de eerste opgraving, op last der overheid gedaan, heeft men echter nog geen schat gevonden. De oorzaak, waarom de Fransche commissaris van oorlog niet zelf reeds vroeger gepoogd heeft dit geld weder te bekomen, zou zijn eene met deze begraving gepaarde vermoording van eenen beambte, bij het transport, wiens lijk daarmede is begraven geworden. Het menschenrif heeft men bij de nagraving ook reeds gevonden.

Advertentiën.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 26sten dezer, de Nd. Am. Brik *Charles*, Kapt. J. FOSTER, van *Boston*, hebbende 31 dagen reis.

Idem, de Nd. Am. Brik *Ceres*, Kapt. F. KENDALL, van *Welmington*, hebbende 21 dagen reis.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van B O O N & Co.